

اخبار
ساخت سریال مشترک ایران و ترکیه
 معاونت برون‌مرزی سازمان صداوسیما در قالب یک پروژه همکاری بین‌المللی، ساخت اولین اثر نمایشی مشترک خود با کشور ترکیه را به‌تهدیه‌کنندگی محسن علی‌اکبری و کارگردانی مهرداد غفازاده کلید می‌زند. به گزارش ایسنا، این مینی‌سریال که در هشت قسمت ساخته می‌شود، «شکوفه‌های زیتون» نام دارد و ازسوی اداره‌کل تولیدات نمایشی معاونت برون‌مرزی صداوسیما طراحی و وارد مرحله اجرا شده است. «شکوفه‌های زیتون» با مشارکت ۵۰ درصدی ایران و ترکیه تولید می‌شود و ترکیبی از بازیگران ایرانی و ترکیه‌ای، با هدایت مهرداد غفازاده، نویسنده و کارگردان ایرانی آثاری چون «گیرنده»، «دریا و ماهی پرزنده» و... مقابل دوربین آن خواهنددفرت. داستان «شکوفه‌های زیتون» مبتنی‌براستادهای تاریخی، به سال‌های ۱۹۴۷ و ۱۹۴۸ در سرزمین فلسطین بازمی‌گردد و دوران خروج انگلیسی‌ها و جایگزینی یهودیان در این منطقه را روایت می‌کند. طبق برنامه‌ریزی‌های انجام‌شده، تصویربرداری این اثر که قرار است در کشور ترکیه انجام شود، از اواسط مهرماه شروع خواهد شد و علاوه‌بر بخش از شبکه‌های تلویزیونی ایران، در ترکیه نیز بخش تلویزیونی خواهدداشت. محسن علی‌اکبری، تهیه‌کننده قدیمی که سوابقی همچون ساخت «هریم مقدس(س)»، «مردان آنجلس» و «خاطرات مرد ناتمام» را در کارنامه دارد، مسئولیت تهیه‌کنندگی این پروژه تاریخی بین‌المللی را بر عهده گرفته است.
۴۰۰ هزار مخاطب و ۵۶ میلیارد تومان فروش سینما در هفته‌ای که گذشت
سینمای ایران در بیست و چهارمین هفته از سال جاری در حالی میزان ۴۰۰ هزار مخاطب شد که گیشه سال‌ها به فروشی معادل بیش از ۵۶ میلیارد تومان دست پیدا کردند. به گزارش خبرنگاران به نقل از سینماشهر، هفته بیست و چهارم سال جاری در بازه شنبه ۷ شهریور تا پایان روز جمعه ۱۳ شهریور با میانمای از ۳۹۹ هزار و ۷۶۶ مخاطب به فروشی معادل ۵۶ میلیارد و ۳۲۲ میلیون تومان دست پیدا کرد و فیلم «زننده‌شور» با ۱۱۶ هزار و ۲۶۹ مخاطب و پردیس سینمایی کوروش با ۴۰ هزار و ۹۸۶ مخاطب نیز به‌عنوان پرمخاطب‌ترین فیلم‌وپردیس سینمایی در هفته گذشته معرفی شدند. بر اساس این گزارش پردیس سینمایی «کوروش» با ۲۰ هزار و ۹۹۶ مخاطب و ۱۷ درصد رشد نسبت هفته گذشته، پردیس سینمایی «ایران‌مال» با ۱۸ هزار و ۹۳۰ مخاطب و رشد ۱۸ درصدی، پردیس سینمایی «هدیش» با ۱۱ هزار و ۵۴۰ مخاطب و رشد ۲۰ درصدی، پردیس سینمایی «آزادی» با ۹ هزار و ۹۲۷ مخاطب و رشد ۱۱ درصدی و پردیس سینمایی «هنرشهرآفتاب شیراز» با ۸ هزار و ۶۵۷ مخاطب و ۲۸ درصد رشد مخاطب، عنوان پنج پردیس سینمایی پرمخاطب طی هفته گذشته را به خود اختصاص دادند. همچنین فیلم سینمایی «زننده‌شور» به کارگردانی کاظم دانشی با ۱۱۶ هزار و ۲۶۹ مخاطب در صدر پرمخاطب‌ترین فیلم هفته گذشته قرار گرفت؛ همچنین فیلم‌های «استخر» به کارگردانی سروش صحت با ۱۰۸ هزار ۷۴۹ مخاطب، انیمیشن «سفینه نجات» به کارگردانی هادی محمدیان با ۵۵ هزار و ۱۴۰ مخاطب، «نایلئون در باغ زردآلو» به کارگردانی حامد محمدی با ۴۳ هزار و ۱۴۶ مخاطب و فیلم سینمایی «اسکوتر» به کارگردانی یوسف حاتم‌کی با ۳۹ هزار و ۳۳۲ مخاطب و ۶۱ هزار و ۶۸۱ مخاطب نیز در رتبه‌های بعدی قرار گرفتند. لازم به توضیح است که به‌توجه به آمار ثبت‌شده از (هفته بیست و یکم از ۱۷ الی ۲۳ مرداد با ۲۵۱ هزار و ۴۰۰ مخاطب و دوم الی ۲۴ مرداد با ۳۲۸ هزار مخاطب)، (هفته بیست و سوم مرداد الی ۶ شهریور با ۳۳۵ هزار مخاطب) و (هفته بیست و چهارم از ۷ الی ۱۳ شهریور با ۳۹۹ هزار مخاطب) این چهارمین هفته‌ای است که نمودار وضعیت مخاطب در سینما ایران افزایشی بوده است.

یک کارشناس گردشگری با طرح این پرسش که سفرکارت‌های سفر ایرانی‌ها را ارزان‌تر کند یا فقط اعتبار بانکی بیشتری به بازار وارد کند؟ گفت: اگر سفر اصلی ارزش ایجادشده در این زنجیره نصیب شبکه بانکی و مالی شود، اما مسافر همچنان موافق گردشگری ندانست.

به گزارش ایسنا، محمد فرزاد میزایی قلعه، پژوهشگر و کارشناس گردشگری در یادداشتی درباره کارت اعتباری گردشگری ارزی و ریالی که به تازگی از سوی وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی معرفی شده است، به طرح برخی دغدغه‌ها، ابهام‌ها و پرسش‌هایی درباره این طرح پرداخت و نوشت: رونمایی از «سفرکارت» را می‌توان اتفاقی قابل توجه در سیاست‌گذاری گردشگری کشور دانست، به‌ویژه از این منظر که مسئله کاهش قدرت خرید خانوار و دشوار شدن سفر، امروز به یکی از موانع جدی گردشگری داخلی تبدیل شده است. با این حال، درست از همین نقطه باید یک پرسش جدی را مطرح کرد؛ سفرکارت قرار است یک سیاست ملی برای توسعه سفر باشد یا صرفاً یک محصول اعتباری در نظام بانکی؟ اصل حمایت از قدرت خرید سفر قابل دفاع است، اما افزایش اعتبار، لزوماً به معنای افزایش سفر نیست. اگر این سیاست بدون مطالعه دقیق رفتار عرضه و تقاضا اجرا شود، حتی ممکن است بخشی از آثار مورد انتظار آن معکوس شود.

نخستین نگرانی، احتمال اثرگذاری اعتبار جدید بر قیمت خدمات گردشگری است. وقتی قدرت خرید متقاضی افزایش پیدا می‌کند، اما ظرفیت عرضه در کوتاه‌مدت ثابت می‌ماند، این خطر وجود دارد که بخشی از منابع اعتباری جدید، به جای افزایش واقعی سفر، از طریق افزایش قیمت هتل، اقامتگاه، حمل‌ونقل و سایر خدمات جذب شود. در چنین شرایطی، وام سفر ممکن است عملاً به جای آنکه

فصل تازه کنسرت‌ها از اواخر مرداد آغاز شد؛ پس از دوره‌ای که اجراهای زنده موسیقی برای ماه‌ها با وقفه مواجه شده بود. انتظار طبیعی این بود که با بازگشت خوانندگان به صحنه، تهران بار دیگر به مرکز اصلی اجراها تبدیل شود، اما نگاهی به تقویم شهریور نشان می‌دهد:بخش قابل توجهی از ظرفیت اجرای موسیقی در این ماه خارج از پایتخت تعریف شده است.

به گزارش خبرنگارلاین، در فاصله ۹ تا ۲۰ شهریور، نام خوانندگانی مانند امید حاجیلی، مجید رضوی، رضا صادقی، علیرضا طلیسچی، حامیم، فرزاد فرزین، حمید عسکری، گرشارضایی، مجید خراطها و مسعود صادقلو در برنامه اجراهای شهرستان‌ها دیده می‌شود. اصفهان، شیراز، تبریز، کرمان، یزد، رشت، بوشهر، اهواز، قزوین، همدان، سمنان و شهرهای مازندران و آذربایجان شرقی، میزبان بخشی از این اجراها هستند و در مواردی نیز چند سانس برای یک خواننده در نظر گرفته شده است.

در تهران اما در همین بازه زمانی، بخش مهمی از برنامه‌ها به سالن‌هایی مانند تالار وحدت، تالار رودکی، برج آزادی و برخی سالن‌های کوچک‌تر محدود می‌شود آن هم بدون نام‌های آشنا حوزه موسیقی.

حتی بررسی تقویم کنسرت‌ها در ابتدای شهریور نیز تصویری مشابه ارائه می‌دهد؛ در یک مقطع، ۱۶ کنسرت در پنج سالن تهران در برابر بیش از ۴۰ کنسرت در شهرستان‌ها قرار گرفته است اما آیا این آمار به معنای کم‌رونق شدن کنسرت در تهران است؟

تهران خالی از کنسرت نیست

بابک رضایی، مدیرکل دفتر موسیقی، با رد این برداشت، معتقد است نباید تعداد اجراهای بزرگ پاپ در تهران را تنها معیار رونق موسیقی زنده در پایتخت قرار داد.

او با اشاره به وضعیت سالن‌های کوچک‌تر می‌گوید در تهران همچنان تقریباً هر شب اجراهایی در حال برگزاری است؛ از تالار وحدت و رودکی گرفته تا فرهنگسرای ایسبران، فرهنگسرای بهمن، نیاوران و سالن‌های دیگر.

در حالی که چهره‌های صاحب‌نام موسیقی پاپ در شهریوراه مانند شهرهای اصفهان، شیراز، تبریز، یزد، کرمان و رشت روی صحنه می‌روند، وضعیت تهران متفاوت است. در پایتخت کنسرت‌ها از سر گرفته شده‌اند، اما بخش قابل توجهی از برنامه‌ها گروه‌های موسیقی، ارکسترها و اجراهای تخصصی استعدادهای جوانی را دربرمی‌گیرد که مخاطب خاص خود را دارد و حضور خوانندگان پاپ پرمخاطب کمتر به چشم می‌آید.

نیز همخوان است. مدیرکل دفتر موسیقی در گفت‌وگو با خبرنگارلاین تأکید کرد که تهران خالی از کنسرت نیست و سالن‌هایی مانند وحدت، رودکی، برج آزادی، ایسبران، بهمن و نیاوران همچنان میزبان اجرا هستند.

در ۱۲ و ۱۳ شهریور، کنسرت نوجوانان پایتخت در تالار رودکی برگزار می‌شود و همزمان گروه مهدی فرامرزى در برج آزادی و گروه آوام در تالار وحدت روی صحنه می‌روند. ۱۹ شهریور نیز علیرضا قزایی‌منش در تالار وحدت اجرا دارد و ۲۰ شهریور ارکستر جوانان پارس‌زمین در رودکی و ستاره قطبی در وحدت برنامه دارند.

این روند در روزهای بعد نیز ادامه پیدا می‌کند؛ ارکستر هیوزن ۲۴ و ۲۵ شهریور در برج آزادی اجرا دارد و ۲۶ شهریور وصال علوی در نیاوران و ارکستر شدر در برج آزادی روی صحنه می‌روند. ۲۸ شهریور نیز نوبت به هژیز مهر افروز در تالار وحدت می‌رسد. در روزهای ابتدایی مهرماه هم وحید اسداللهی در وحدت و فریدون ناصحپور و آرش عباسی با رسیلتان اجرای پایان در رودکی برنامه دارند.

بنابراین، حرف رضایی درباره فعال بودن سالن‌های تهران درست است، اما تقویم یک تفاوت مهم را نشان می‌دهد: تهران کنسرت دارد، اما در شرایط فعلی بخش مهمی از کنسرت‌های بزرگ و چهره‌های پاپ در شهرستان‌ها برگزار می‌شود. اینکه این وضعیت موقتی و ناشی از بازسازی بازار پس از وقفه طولانی است یا نشانه تغییر پایدار در نقشه موسیقی زنده ایران، در ماه‌های آینده روشن‌تر خواهد شد. اما مسئله اصلی شاید «بودن یا نبودن کنسرت» نباشد؛ مسئله این است که چه نوع کنسرتی، رای چه تعداد مخاطب و در چه مقیاسی در تهران برگزار می‌شود.

در حالی که سالن‌های کوچک‌تر و متوسط تهران همچنان میزبان اجرا هستند، بخش قابل توجهی از کنسرت‌های خوانندگان پاپ در شهریور در شهرهای دیگر برگزار می‌شود؛ اجراهایی که در مواردی ظرفیت

نشانه‌ای از محدودیت‌های بازار تهران یا توفیق تمرکززدایی فرهنگی؟

چرا پایتخت دیگر مرکز کنسرت‌های بزرگ نیست؟

شهریور امسال با بازگشت تدریجی موسیقی زنده آغاز شد؛ اما تقویم کنسرت‌ها تصویری متفاوت از سال‌های گذشته نشان می‌دهد. تهران که برای سال‌ها مرکز اصلی اجرای خوانندگان پاپ و یکی از مهم‌ترین قطب‌های موسیقی زنده بود، در برابر شهرهایی مانند اصفهان، شیراز، تبریز، رشت، یزد و کرج سهم کوچک‌تری از اجراهای پیش‌رو دارد. مدیرکل دفتر موسیقی اما این تصویر را نشانه کم‌رونق شدن تهران نمی‌داند و معتقد است آنچه اکنون دیده می‌شود، نتیجه وقفه طولانی در برگزاری کنسرت‌ها، بازسازی گروه‌های موسیقی، عدم تولید قطعات جدید و شکل‌گیری تورهای شهرستانی است.

آنچه تقویم

شهریور نشان

می‌دهد، فقط

یک جابه‌جایی

موقت نیست،

در سال‌های

گذشته،

شهرستان‌ها در

بسیاری از موارد

ایستگاه‌های

فرعی تورهای

موسیقی بودند؛

اما اکنون در

تقویم اجراها

حضور پررنگی

دارند

کاهش سهم تهران به این عامل، به شواهد بیشتری نیاز است.

مشکل تهران فقط سالن است؟

مسئله زیرساخت نیز یکی از مسائلی است که همچنان در اجرای کنسرت مطرح می‌شود. رضایی تأکید می‌کند که تمام سالن‌هایی که مجوز برگزاری کنسرت دریافت می‌کنند، باید تأییدیه آتش‌نشانی داشته باشند و دفتر موسیقی بدون طی این مراحل اجازه برگزاری برنامه را نمی‌دهد.

او همچنین می‌گوید این ضوابط موضوع تازه‌ای نیست و از سال‌های گذشته جزو قوانین و موازین مربوط به برگزاری برنامه‌های موسیقی بوده است. اما بحث زیرساخت فقط به تأییدیه ایمنی محدود نمی‌شود.

تهران برای اجرای کنسرت‌های بزرگ به سالن‌هایی با ظرفیت بالا نیاز دارد. سالن‌هایی مانند سالن میلاد نمایشگاه بین‌المللی با ظرفیتی حدود ۲۱۰۰ نفر و ایرکه ایران‌پایان با حدود ۱۴۵۰ صندلی، در سال‌های گذشته بخشی از این نیاز را پاسخ داده‌اند. با این حال، تمام سالن‌های بزرگ در تمام زمان‌ها در اختیار کنسرت‌گذاران نیستند و بخشی از ظرفیت مجموعه‌های بزرگ نیز ممکن است به برنامه‌های دیگر اختصاص پیدا کند.

آیا شهرستان‌ها بازار جدید موسیقی شده‌اند؟

آنچه تقویم شهریور نشان می‌دهد، فقط یک جابه‌جایی موقت نیست. در سال‌های گذشته، شهرستان‌ها در بسیاری از موارد ایستگاه‌های فرعی اصفهان، شیراز، تبریز، رشت، یزد، کرمان، بوشهر و مازندران در تقویم اجراها حضور پررنگی دارند. این اتفاق می‌تواند از رویه‌ای دیگر اتفاق مثبتی برای موسیقی ایران باشد. افزایش اجرا در شهرستان‌ها به معنای دسترسی بیشتر مخاطبان خارج از تهران به خوانندگان محبوبشان، فعال شدن سالن‌ها، ایجاد اشتغال برای عوامل فنی و رونق اقتصادی پیرامون محل برگزاری کنسرت است.

اما اگر این جابه‌جایی صرفاً نتیجه محدودیت‌های بازار تهران باشد، نمی‌توان آن را به‌نتیهای نشانه موفقیت سیاست تمرکززدایی فرهنگی دانست.

تهران: در انتظار بازگشت خوانندگان

بابک رضایی معتقد است وضعیت فعلی یک مرحله گذار است. به گفته او، همزمان با راه‌اندازی تورهای شهرستان، دوباره گروه‌ها مشغول تولید قطعات جدید هستند و طی یکی دو ماه آینده، با انتشار آثار تازه، برنامه‌های تهران نیز گسترده‌تر خواهند شد.

فعلاً آنچه تقویم شهریور نشان می‌دهد، این است که تهران دیگر به اندازه گذشته تنها مقصد اصلی کنسرت‌های بزرگ نیست. از سوی دیگر، حرف‌های مدیرکل دفتر موسیقی نیز نشان می‌دهد که این وضعیت الزاماً به معنای بحران یا تعطیلی بازار تهران نیست؛ بلکه بخشی از آن حاصل بازسازی صنعت اجرا پس از یک وقفه طولانی و بخشی نیز ناشی از جذابیت بازارهای جدید در شهرستان‌هاست.

قربانی در سال‌های اخیر با همان آهنگ‌هایی که سال‌ها آن‌ها را اجرا کرده روی صحنه رفته است و همچنان مخاطبان خود را دارد یا گروه پالت نیز به تازگی اجرا داشت و بیشتر آهنگ‌هایی که اجرا کرد همان‌هایی بود که طی سال‌ها اجرا کرده بود. بنابراین این بخش از صحبت‌های بابک رضایی درباره عدم اجرای کنسرت در تهران به علت نداشتن رپرتوار تازه صادق نیست چرا که درصد بسیار زیادی از اجراهای خوانندگان بر آهنگ‌های قدیمی خودشان استوار است و هر خواننده در هر فصل تعداد بسیار کمی آهنگ جدید دارد یا اصلاً ندارد.

هفت، هشت ماه وقفه؛ ضرب‌های به زنجیره

موسیقی

رضایی در توضیح وضعیت امروز به عامل دیگری نیز اشاره می‌کند: وقفه طولانی در برگزاری کنسرت‌ها. او می‌گوید تعطیلی اجراهای صحنه‌ای پیش از هفت یا هشت ماه ادامه داشته و در این مدت بسیاری از گروه‌های موسیقی از هم‌پاشیده‌اند؛ برخی نوازندگان از پروژه‌ها جدا شده‌اند و دیگر این حرفه را دنبال نمی‌کنند.

این نکته اهمیت زیادی دارد؛ زیرا یک کنسرت فقط خواننده و سالن نیست. پشت هر اجرای زنده، مجموعه‌ای از نوازندگان، صدابرداران، نورپردازان، عوامل فنی، مدیران برنامه و تهیه‌کنندگان فعالیت می‌کنند. بنابراین بازگشت خواننده به صحنه به معنای بازگشت فوری کل صنعت اجرا نیست و بخشی از این زنجیره باید دوباره شکل بگیرد. تقویم فعلی نیز می‌تواند نشانه‌ای از همین مرحله گذار باشد: اجراها آغاز شده‌اند، اما بخش قابل توجهی از آنها در قالب تورهای شهرستان تعریف شده و همزمان، دفتر موسیقی از افزایش درخواست‌ها برای دریافت مجوز قطعات جدید خبر می‌دهد.

رضایی می‌گوید در حال حاضر تعداد زیادی درخواست برای مجوز قطعات جدید در حال بررسی است و پیش‌بینی می‌کند طی یکی دو ماه آینده، آثار تازه منتشر شوند و هنرمندان پس از ایجاد این رپرتوار جدید، برای اجراهای تهران برنامه‌ریزی کنند. اگر این پیش‌بینی محقق شود، ممکن است تقویم شهریور بیش از آنکه تصویر وضعیت نهایی بازار موسیقی باشد، تصویری یک‌دوره بازسازی باشد.

آیا بازی ترس از تهران در میان است؟

یکی دیگر از فرضیه‌هایی که درباره تفاوت وضعیت تهران و شهرستان‌ها مطرح شده، نگرانی خوانندگان از واکنش‌های فضای مجازی و اجتماعی و احتمال مواجه شدن با هجمه در پایتخت است. او با رضایی این تحلیل را به صراحت رد می‌کند. او با اشاره به اجرای رضا صادقی در کرمان و کنسرت‌های چند هزار نفری علیرضا قربانی در شیراز می‌گوید اگر قرار بود ترسی مانع اجرای خوانندگان شود، این نگرانی نباید فقط در تهران وجود داشته باشد. با این حال، این موضوع به نتایجی نمی‌تواند ثابت کند که نگرانی از واکنش‌های اجتماعی در تهران هیچ نقشی ندارد؛ بلکه نشان می‌دهد برای نسبت دادن

کارت اعتباری سفر و چند نگرانی

مسافر همچنان با هزینه بالای سفر و بازپرداخت سنگین مواجه باشد، نمی‌توان آن را یک سیاست موفق گردشگری دانست. از همین رو، باید مراقب باشیم «سفرکارت» به یک کارت بانکی با برچسب گردشگری تقلیل پیدا نکند.

بانک باید ابزار سیاست گردشگری باشد، نه اینکه سیاست گردشگری در خدمت توسعه یک محصول بانکی قرار گیرد. در مقابل، اگر این ابزار بتواند اعتبار ارزان و هدفمند ایجاد کند، به شبکه واقعی خدمات گردشگری متصل شود، قیمت‌ها را قابل رصد کند و مشوق‌های آن به سمت مقاصد و فصل‌های مورد نیاز کشور هدایت شود، می‌تواند به یک سیاست مؤثر تبدیل شود. نکته مهم دیگر این است که موفقیت سفرکارت نباید با تعداد کارت‌های صادرشده یا حجم تسهیلات پرداختی سنجیده شود. باید مشخص باشد که این سیاست چند سفر جدید ایجاد کرده، چند شب اقامت به صنعت گردشگری افزوده، چه میزان اشتغال ایجاد کرده و چه مقدار از منابع آن به کسب‌وکارهای گردشگری و اقتصاد محلی رسیده است.

سفرکارت در صورت طراحی درست حتی می‌تواند به ابزار مدیریت مقصد و تولید داده‌های ارزشمند گردشگری تبدیل شود؛ اما این زمانی اتفاق می‌افتد که از ابتدا با نگاه حکمرانی گردشگری طراحی شود، نه صرفاً با نگاه بانکی.

پیشنهاد مشخص این است که پیش از توسعه گسترده طرح، سه موضوع به‌صورت شفاف مشخص شود:

یک: مقصد واقعی اعتبار برای خانوار و نرخ سود و کارمزد آن.

دوم: سازوکار جلوگیری از انتقال اعتبار به افزایش قیمت خدمات گردشگری.

سوم: مکانیسم توزیع جغرافیایی و زمانی تقاضا برای جلوگیری از تمرکز بیشتر سفر در چند مقصد محدود.

در نهایت، اصل ایده سفرکارت مخالفت‌برانگیز نیست؛ اتفاقاً اعتقاد بر این است

فرهنگ و هنر